

Recensie: Interview Terry Lee Hale

foto © Terry Lee Hale

Recensie:

Terry Lee Hale werd op 10 mei 1953 geboren in Texas. De man reisde rond door de Verenigde Staten en vestigde zich in 1984 in Seattle. Daar was hij één van de grondleggers van de muzikscene. Hij werd een booker en lanceerde bands als Soundgarden of The Walkabouts. Zelf was hij een buitenbeentje die als enige singer-songwriter in 1988 op de Sub Pop 200 verzameling werd opgenomen samen met onder meer Nirvana. In 1992 tekende hij een platencontract met een label in Duitsland en hij bleef plakken in Europa. Nu woont de man in Marseille en bracht hij op 8 april 2016 zijn dertiende langspeler "Bound, Chained, Fettered" uit. Musicnews.be had een gesprek met Terry Lee Hale.

Ze noemen u the Godfather van de Seattle Scene. Wat vindt u daar zelf van?

Ik was deel van een bepaalde scene maar toch deden bepaalde personen veel meer dan ik ooit kon doen. Zo heb je Susan Silver en Larry Reid die veel meer betekenden daar. Ik was er van 1984 tot in het midden van de jaren '90 dus ik heb de ontwikkeling wel meegemaakt. Ik werkte als een booking agent in verschillende clubs die op dat moment erg belangrijk waren. Om te zeggen dat ik 'the Godfather' ben is verkeerd.

Hoe heeft Seattle uw muziek beïnvloed?

Het liet me toe om verschillende stijlen samen te brengen die ik doorheen mijn vorige reizen geabsorbeerd had. Plaatsen zoals Texas, Chicago, Colorado, LA en Michigan hebben mij stuk voor stuk beïnvloed. Seattle was een plaats waar ik dat allemaal kon samenbrengen op een willekeurige manier. Seattle ligt in het westen in een uithoek van de VS. Als je de cultuur er bekeek, was het een grote mix. Je had er alle soorten muziek waardoor je kon doen wat je wilde. Als je Athens in Georgia bezocht, kon je de sound van die stad terug horen. In Seattle bestond dit niet.

U bent in Texas geboren maar woont momenteel in Marseille. Vanwaar kwam de interesse voor het Europese continent?

In 1993 had ik een platendeal met een Duits label 'Normal Records'. Sommige van mijn vrienden in Seattle zoals Young Fresh Fellows, The Walkabouts, Nirvana hadden al in Europa gespeeld. Als één van de laatste artiesten kreeg ik de mogelijkheid om naar hier te komen. Ik maakte wat vrienden in Concarneau, Brittanië rond het midden van de jaren '90. Seattle was toen erg aan het veranderen. Drugs en drank waren schering en inslag. Ik ging in op het voorstel van mijn Franse vrienden om hier te komen wonen. Hier heb ik verschillende relaties gehad waarna ik mijn huidige vrouw leerde kennen. Eerst leefden we net buiten Parijs en enkele jaren later zijn we verhuisd naar Marseille.

Mijn roots liggen erg diep in Amerika, het gaat van folk, country, blues tot rock. Nu ik in Europa woon, heb ik ook geweldige muziek leren kennen uit dit continent. In het westen van Frankrijk komt de Keltische invloed naar boven, de krautrock uit Duitsland en het gypsy-genre in de Balkan. Ik ben als een spons. Ik absorbeer alles en verwerk het tot een eigen geheel. Toch denk ik dat geen enkele Europeaan mij met een ander land dan Amerika zal associëren.

Op de plaat bent u qua productie erg sober te werk gegaan. Was dat belangrijk om de teksten meer tot zijn uiting te laten komen?

Het is geen feestplaat. Je moet er rustig naar luisteren op een mooie zondagochtend bijvoorbeeld. De songs dicteerden hoe ik de muziek samenstelde. De productie

versterkte de nummers. Er zit een boodschap in en het zijn niet zomaar liefdesliedjes zonder echte betekenis. Er zit een thema in de plaat. Het is somber maar tegelijk hoopgevend. Verdrietige nummers die eerlijk en menselijk zijn. Ik ben een songwriter die veel tijd besteedt aan de lyrics. De nummers van de plaat schreef ik twee keer. De eerste versie was twee jaar geleden af. Ik stuurde dat door naar mijn vrienden waarvan ik wist dat hun feedback nuttig zou zijn. Ze vertelden me dat ik het beter kon maken. Hierdoor ben ik volledig opnieuw begonnen. Je kan de nummers die ik geschreven heb in een hard jasje steken zoals Bob Mould dat doet. Zijn muziek is erg donker zonder hoop maar toch werken wij in hetzelfde emotionele veld. Zijn harde stijl is wel iets wat ik nooit zou doen. Voor mij moeten de lyrics altijd de bovenhand nemen.

Hoe verliep het opnameproces?

Het vlotte erg goed. Ik kwam goed voorbereid naar de opnamesessies. Ik zat alleen op een klein podium in een kamer. Ik had al mijn gitaren en pedalen bij me. Producer Antonio Gramentieri zat aan de andere kant van het glas in de controleruimte en speelde mee zonder dat ik het wist. In tien dagen was alles opgenomen. Iedere song nam drie tot vier takes in beslag wat erg makkelijk werken was. Het was zeer leuk en intens omdat we veel werkten maar uiteindelijk mag het resultaat er best zijn.

U heeft de plaat opgenomen in Noord-Italië. Heeft de Italiaanse sfeer de muziek op de plaat beïnvloed?

De Italianen zijn erg relaxed. De personen die hielpen met de plaat waren indie rockers. Toch waren ze erg geïnteresseerd in de muziek die ik maak. We namen op in een afgelegen boerderij. We waren afgesloten van de wereld. Iedere dag toen ik aankwam, hadden we een lange maaltijd om tot rust te komen. Alles kwam daar op zijn tijd, we moesten vooral genieten. Het was erg warm waardoor alles erg gezapig verliep. Dat is duidelijk hoorbaar op de plaat. Er is een verschil wanneer je een plaat in Berlijn of New York City opneemt. De sfeer in de stad en dat land kruipt onbewust altijd in je muziek. Dat was de reden waarom ik naar Italië ging, om andere lucht te ademen en nieuw eten te proeven. Het heeft de plaat op een goeie manier beïnvloed.

De plaat heet "Bound, Chained, Fettered". Voelt u zich te veel gevangen in deze wereld?

Fysiek niet maar emotioneel en spiritueel wel. Ik wil een geestelijk statement maken met de titel. Je moet net zoals de hindoes of de boeddhisten jezelf bevrijden. We zijn verslaafd aan alcohol, internet, materieel bezit en nog zoveel meer waardoor het moeilijker wordt om te geloven en jezelf vrij te laten. Op de eerste song "Bound, Chained, Fettered" som ik een lijst van dingen op die mezelf raken. Ik praat tegen mezelf en hopelijk zullen mensen zich daarmee kunnen identificeren. Ik ben Jezus niet maar ben wel erg gelovig. Ik wil doorgaan en klimmen naar een hoger niveau.

"The Lowdown" gaat over de computers die de mensen steeds meer in de hand nemen. Ervaart u dit zelf ook?

Ik kan acht uur voor die klootzak zitten. Het gaat over verslaving. In de jaren '90 was er een computerspel "Quake". Maandenlang speelde ik dat spel, net zoals alle andere mensen. Ik liep mee met de rest. Het spel heet "The Lowdown" en gaat over een man die in zijn eigen wereld zit. Hij spendeert al zijn tijd aan zijn computer of achter het scherm van zijn gsm. Als songwriter hoop ik dat mijn nummers mensen kunnen raken zodat ze voelen dat ze niet alleen zijn. Ik wil hen bewust maken dat ze uit hun grot moeten komen. Je hoopt dat je nummers mensen kunnen helpen met het leven. Dat is niet mijn drijfveer om muziek te schrijven maar het is wel de reden waarom ik het wil delen. Ik wil een verschil maken in deze wereld.

"Can't Get Back (Just Like That)" gaat over het leven dat steeds vooruit gaat. Wat mist u het meest uit het verleden?

Wanneer je in een negatieve spiraal geraakt, waarin je liegt over jezelf, is het moeilijk

om terug te geraken. Het is moeilijk om een plaats te vinden waar je hulp krijgt. Ik geloof er in dat als je illegale dingen doet in je leven er ook slechte dingen gaan gebeuren met jou. Het is echt moeilijk om je leven volledig om te gooien. Toch zal je nooit kunnen terugkeren en moet je op een bepaald moment hulp zoeken. Het zijn allemaal dingen waar je maar over kan schrijven als je wat ouder bent. Je hebt levenservaring en dat verhaal kan ik nu veel beter vertellen.Â

Op de plaat vertelt u levenswijsheden. Welke is de belangrijkste geweest voor uw leven?Â

Je bent verantwoordelijk voor alles, goed en slecht. Iets zoals geluk of toeval bestaat niet. Alles gebeurt voor een reden en uiteindelijk is die reden altijd goed, zelfs als er slechte dingen gebeuren met jou. Dat is mijn levensles.Â

U brengt al meer dan 30 jaar platen uit. Welke heeft voor u het meest betekend?Â

Ik moet zeggen dat het allemaal mijn baby's zijn. Ik hou van de nieuwe plaat. Het heeft een bepaalde volwassenheid en een soort compleet gevoel die mijn vorige cd's niet hadden. Ik heb veertig jaar ervaring en dertien platen gemaakt en dit heb ik in de plaat gestopt. Ik heb er het hardst aan gewerkt en ik ben er dieper voor moeten gaan. Ik voel mezelf een betere performer en gitaarspeler dan vroeger. Het is de nieuwste baby in mijn gezin. Vanzelfsprekend is dat de schattigste. Hij gaat later ook tekortkomingen tonen maar voorlopig is dat niet zo.Â

Heeft u nog bepaalde doelstellingen met deze plaat?Â

Ik hoop dat alle mensen op deze aardbol mijn verhaal kunnen horen en dat kunnen toewijzen aan zichzelf. Ik wil zo veel mogelijk shows spelen en de wereld zien met de plaat. Zelf treed ik altijd alleen op omdat ik het volledig heb gehad met het bandgegeven. Het is een unieke energie die je meemaakt met een band maar op dit moment in mijn leven is dat te moeilijk. Ik stap nu gewoon alleen op mijn bus en ga met mijn gitaren op stap.Â

< Niels Bruwier >